B 9

Opłacono gotówką.

Nr. 37. 1934.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 15. września 1934 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 14 lipca 1934 r.

o sposobach przeprowadzenia zbiórek publicznych oraz kontroli nad temi zbiórkami.

Na podstawie art. 5 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162) postanawiam co następuje:

§ 1. 1) Zbiórka publiczna ofiar w gotówce może być przeprowadzana w postaci:

a) zbierania ofiar do zamkniętych puszek, skrzynek lub worków;

b) sprzedaż przedmiotów jakiegokolwiek rodzaju po ściśle oznaczonych cenach;

c) wpłacania ofiar przez ofiarodawców na konto czekowe instytucji, przeprowadzającej zbiórkę.

2) W wypadkach zbiórek, przeprowadzanych w lokalach instytucji, urządzającej zbiórkę, lub też za pośrednictwem pisma perjodycznego — w lokalu redakcji lub administracji tego pisma, może być dozwolone wręczanie ofiar w gotówce osobie, przeprowadzającej zbiórkę, przy równoczesnem zapisaniu wysokości każdej ofiary oraz nazwiska ofiarodawcy do oddzielnego kwitarjusza i wydaniu z niego pokwitowania ofiarodawcy, podpisanego przez osobę, przeprowądzającą zbiórkę.

3) W wypadkach zbiórek urządzanych przez zakony lub kongregacje wyznań, uznanych przez Państwo, i przeprowadzanych przez członków tych zakonów lub kongregacyj, może być dozwolone wręczanie ofiar w gotówce osobie, przeprowadzającej zbiórkę, przy równoczesnem zapisaniu wysokości każdej ofiary oraz nazwiska ofiarodawcy do książki ofiar.

4) W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, władza udzielająca pozwolenia może dopuścić inny sposób zbierania ofiar w gotówce, szczegółowo określając go w pozwoleniu.

§ 2. 1) Zbieranie ofiar w naturze może być dozwolone tylko w tych wypadkach, gdy wszystkie ofiary będą mogły być w tej postaci zużyte na cel, określony w pozwoleniu.

2) W pozwoleniu ma być określony rodzaj ofiar w naturze, których zbieranie jest dozwolone.

§ 3. 1) Zbiórka publiczna ofiar w naturze może być przeprowadzona jedynie w sposób, określony w § 1 ust. 2.

2) Podczas zbiórek, urządzanych w wypadkach klęsk żywiołowych, może być dopuszczone zbieranie ofiar w naturze przy równoczesnem wpisaniu rodzaju każdej ofiary oraz nazwiska ofiarodawcy na listę ofiar.

§ 4. 1) Puszki, skrzynki lub worki (§ 1 ust. 1 pkt. a) muszą posiadać otwór, przeznaczony do wrzucania pieniędzy, oraz mają być tak urządzone, by bez otwarcia ich lub widocznego uszkodzenia wyjęcie znajdujących się w nich pieniędzy było niemożliwe.

2) Przed rozpoczęciem zbiórki puszki, skrzynki lub worki mają być zaopatrzone w nazwę instytucji, urządzającej zbiórkę, numer kolejny oraz zamknięte i opieczętowane przez tę instytucję.

3) Otwieranie puszek, skrzynek lub worków i przeliczanie zebranych ofiar może się odbywać w obecności conajmniej dwóch osób, upoważnionych do tego przez instytucję urządzającą zbiórkę.

§ 5. Na każdym przedmiocie, sprzedawanym podczas zbiórki (§ 1 ust. 1 punkt b), ma być wyraźnie i w sposób trwały podana nazwa instytucji, urządzającej zbiórkę, oraz jego cena; napisy te winny wyróżniać przedmioty, służące do przeprowadzenia zbiórki, od innych przedmiotów, znajdujących się w obrocie, w ten sposób, by podrobienie ich bez specjalnych urządzeń i wiedzy fachowej było niemożliwe.

§ 6. 1) Na okładce kwitarjusza, służącego do zapisywania ofiar (§ 1 ust. 2 i § 3 ust. 1), ma być

podana nazwa i siedziba instytucji, urządzającej zbiórkę, cel zbiórki, numer kolejny kwitarjusza oraz odciśnięta pieczęć tej instytucji; na okładce tej mają ponadto znajdować się podpisy dwóch osób, uprawnionych do występowania w imieniu instytucji, urządzającej zbiórkę.

2) Na każdym kwicie ma być podany jego numer kolejny oraz nazwa i siedziba instytucji, urządzającej zbiórkę, i cel zbiórki.

3) Każdy kwit winien składać się z dwóch jednakowych części, które osoba, przeprowadzająca zbiórkę, wypełnia jednakową treścią.

§ 7. 1) Książki, służące do zapisywania ofiar (§ 1 ust. 3), mają być trwale zeszyte i oprawione tak, by wyjęcie karty bez widocznego ich uszkodzenia było niemożliwe.

2) Na pierwszej stronicy książki ma być podana nazwa i siedziba zakonu lub kongregacji, urządzającej zbiórkę, numer kolejny książki oraz ilość stronic, którą książka zawiera. Dane te mają być stwierdzone pieczęcią oraz podpisem przełożonego zakonu lub kongregacji, który winien ponadto książkę oparafować.

3) Książka ma być przedstawiona każdej powiatowej władzy administracji ogólnej przed rozpoczęciem zbiórki na podległym jej terenie (w m. st. Warszawie — Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę), w celu zaopatrzenia jej w urzędową adnotację.

§ 8. 1) Listę, służącą do zapisywania ofiar (§ 3 ust. 2), tworzy jeden arkusz papieru.

2) Każda lista na pierwszej stronicy u góry ma być oznaczona w sposób, określony w § 6 ust. 1.

§ 9. Zależnie od miejsca przeprowadzania, zbiórki publiczne mogą być prowadzone:

a) pod gołem niebem,

b) w lokalach publicznych,

c) w lokalach prywatnych.

§ 10. 1. Domokrążne (od domu do domu) zbieranie ofiar może być dozwolone jedynie podczas zbiórek publicznych, urządzanych przez zakony lub kongregacje wyznań, uznanych przez Państwo, oraz w wypadkach klęsk żywiołowych:

2. Władza, udzielająca pozwolenia, może dopuścić przeprowadzanie zbiórki w sposób, określony w ust. 1, w innych wypadkach, o ile ze względu na teren, na którem zbiórka ma być przeprowadzona, lub specjalny charakter zbiórki uzna to za celowe.

§ 11. O ile nie jest to w pozwoleniu wyraźnie dopuszczone, przeprowadzanie zbiórek publicznych wzbronione jest w urzędach państwowych i samorządowych, w obrębie zakładów szkolnych oraz na terenach, pozostających pod zarządem władz wojskowych.

§ 12. W urządzaniu lub przeprowadzaniu zbiórek publicznych nie mogą brać udziału dzieci i młodzież do lat 18 oraz młodzież szkolna, z wyjątkiem słuchaczów szkół wyższych.

§ 13. 1. Każda osoba, przeprowadzająca zbiórkę publiczną, obowiązana jest posiadać przy sobie jakikolwiek dowód, pozwalający na stwierdzenie jej tożsamości, oraz legitymację, upoważniającą tę osobę do przeprowadzenia danej zbiórki, wydaną przez instytucję, urządzającą zbiórkę.

2. Legitymacja ma zawierać: numer kolejny, nazwę instytucji, cel zbiórki, nazwę władzy, która udzieliła pozwolenia, jego numer i datę, imię, nazwisko i adres osoby upoważnionej oraz określenie terminu i miejsca, w których dana osoba może zbiórkę przeprowadzać, stwierdzone podpisami dwóch osób, uprawnionych do występowania w imieniu instytucji, urządzającej zbiórkę, oraz pieczęcią tej instytucji.

3. Legitymacja ma być potwierdzona przez powiatową władzę administracji ogólnej, właściwą dla miejsca, w którem dana osoba ma zbiórkę przeprowadzać (w m. st. Warszawie — przez Komisarza Rządu na m. st. Warszawę).

§ 14. 1. Instytucja, ubiegająca się o udzielenie pozwolenia na urządzenie zbiórki publicznej, obowiązana jest przedstawić władzy, właściwej do jego udzielenia, plan organizacyjny zbiórki.

2. Plan organizacyjny ma zawierać określenie:

a) terminu, terenu oraz sposobu przeprowadzenia zbiórki;

b) ilości osób, które instytucja zamierza zatrudnić przy urządzaniu i przeprowadzaniu zbiórki z wyszczególnieniem, czy mają to być członkowie tej instytucji, instytucyj o celach pokrewnych czy też osoby imiennie zaproszone;

c) sumy przewidywanych kosztów, które pociągnie za sobą urządzenie i przeprowadzenie zbiórki, z dokładnem wymienieniem rodzaju i wysokości poszczególnych wydatków.

§ 15. Instytucja, urządzająca zbiórkę publiczną, obowiązana jest założyć rejestr dla odnotowywania przebiegu akcji zbiórkowej oraz jej wyników.

§ 16. 1) w rejestrze (§ 15) ma być zapisywane komu, kiedy i jakie puszki, skrzynki, worki (§ 1 ust. 1 pkt. a), przedmioty (§ 1 ust. 1 pkt. b), książki, kwitarjusze lub listy (§ 1 ust. 2 i 3 oraz § 3) zostały wydane, kiedy przeprowadzona przy ich pomocy zbiórka została ukończona i jaki dała wynik. Dane powyższe muszą być stwierdzone podpisami osób, które zbiórkę przeprowadzały i które odebrały zebrane ofiary.

2) W wypadku przeprowadzania zbiórki w sposób, określony w § 1 ust. 1 punkt c), w rejestrze maja być zapisywane kolejno wpłacone ofiary, nazwiska ofiarodawców oraz daty wpłacenia, stwierdzone podpisem osoby, upoważnionej przez organ kierowniczy instytucji, urządzającej zbiórkę, która pieniądze otrzymała.

§ 17. 1) Wszelkie wpisy do kwitarjuszów (§ 1 ust. 2 i § 3 ust. 1), książek (§ 1 ust. 3) lub na listy ofiar (§ 3 ust. 2) oraz w rejestrach (§ 15) mają być dokonywane czytelnie atramentem lub ołówkiem atramentowym.

2) W razie odmowy podania nazwiska przez ofiarodawcę okoliczność tę należy zaznaczyć na pokwitowaniu, w książce lub na liście ofiar obok wysokości ofiary.

3) Usuwanie w jakikolwiek bądź sposób tych wpisów lub czynienie ich nieczytelnemi jest niedozwolone; dozwolone są przekreślenia dające możność odczytania przekreślonej treści.

§ 18. 1) Przewidziane w art. 9 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162) zawiadomienie o wyniku

zbiórki i sposobie zużytkowania zebranych ofiar oraz ogłoszenie tego w prasie ma zawierać:

a) nazwę i siedzibę instytucji, która zbiórkę przeprowadziła;

b) nazwę władzy, która udzieliła pozwolenia oraz datę i numer tego pozwolenia;

c) sumę (ilość i rodzaj zebranych ofiar według rejestrów (§ 15);

d) wykaz kosztów przeprowadzenia zbiórki;

e) dokładne przedstawienie podziału czystego dochodu ze zbiorki z wymienieniem celów, na które dochód ten został przeznaczony, oraz sum (ilości i rodzaju ofiar) przekazanych na każdy z tych celów.

2) Ogłoszenie wyniku zbiórki i sposobu zużytkowania zebranych ofiar ma być dokonane przynajmniej w jednem czasopiśmie, wydawanem w języku polskim w miejscowości, w której instytucja obowiązana do ogłoszenia, ma swoją siedzibę, jeśli zaś jest to niewykonalne — w miejscowości, będącej siedzibą władzy, która pozwolenia udzieliła, albo władzy instancyjnie wyższej.

§ 19. 1) Instytucja, urządzająca zbiórkę, obowiązana jest przechowywać rejestry (§ 15) w ciągu 6 miesięcy od dnia ukończenia zbiórki.

2. Po ukończeniu zbiórki rejestry te mają być na każde żądanie przedstawione do wglądu władzy, która pozwolenia udzieliła.

§ 20. O każdem naruszeniu albo usiłowaniu naruszenia przepisów ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162) lub rozporządzenia niniejszego osoby, upoważnione przez organ kierowniczy instytucji, urządzającej zbiórkę, do urządzenia, przeprowadzenia lub likwidacji akcji zbiórkowej, obowiązane są niezwłocznie powiadomić powiatową władzę administracji ogólnej, na której obszarze czyn taki został ujawniony.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1934 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski.

(Przedruk: Monitor Polski z dnia 13 sierpnia 1934 r. Nr. 184).

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej

z dnia 1 sierpnia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za analizy, wykonane w Państwowym Zakładzie Higjeny.

Na podstawie art. 2 pkt. 13 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 493) i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej" i „Ministerstwo Opieki Społecznej" (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 597) zarządza się co następuje:

§ 1. Za analizy, wykonywane w Państwowym Zakładzie Higieny, ustanawia się ceny następujące:

Sprawdzenie tożsamości preparatów nieorganicznych . . .	od 3 do	5 zł
Sprawdzenie czystości preparatów nieorganicznych według farmakopei	„ 5 „	10 zł
Oznaczenie ilościowe nieorganicznych składników pojedyńczych, zależnie od rodzaju pracy	„ 5 „	15 zł
Dla związków rzadkich, wymagających metod specjalnych, cenę ustala osobna instytucja badawcza.		
Sprawdzenie makroskopowe i mikroskopowe surowców roślinnych niesproszkowanych . .	„ 3 „	5 zł
Sprawdzenie tożsamości preparatów organicznych	od 5 do	10 zł
Sprawdzenie czystości preparatów organicznych	„ 5 „	25 zł
Dochodzenie mikroskopowe składu surowców roślinnych z wyjątkiem substancyj sproszkowanych, za każdą część składową		5 zł
Oznaczenie ilościowe preparatów organicznych, za każde oznaczenie zależnie od rodzaju i sposobu	„ 5 „	25 zł
Analiza elementarna związku organicznego (oznaczenie C, H, N)		50 zł
To samo w obecności chlorowców, siarki i rtęci i t. p. . .		75 zł
Oznaczenie alkaloidów (w ekstraktach, nalewkach i t. p.). .	„ 10 „	40 zł
Analiza olejów, olejków eterycznych	„ 25 „	50 zł
Badanie farmakologiczne surowców roślinnych		40 zł
Dochodzenie zafałszowań w preparatach organicznych i nieorganicznych oblicza się na podstawie ilości dokonanych prób i oznaczeń.		
Analiza specyfiku farmaceutycznego		75 zł
Gdy w skład specyfiku farmarmaceutycznego wchodzą więcej niż cztery części składowe, opłata zwiększa się od każdej części składowej ponad cztery o		10 zł
Gdy niezbędne okaże się badanie biologiczne specyfiku, powyższa opłata zwiększa się o sumę	„ 30 „	100 zł
(Kilka różnych środków zapachowych lub olejków ete-		

rycznych, dodawanych dla smaku lub zapachu, może być obliczone za jeden środek).

Analiza specyfiku farmaceutycznego przy badaniu, dokonywanem corocznie w myśl postanowień § 18 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 406) o 50 proc. mniej.

Analizy wód mineralnych:

Analiza orjentacyjna ogólna, jakościowa i ilościowa zależnie od rodzaju wody oraz liczby składników — od 100 do 3.000 zł

Analiza pochodnej arsenobenzenu

a) za serję nieprzenoszącą 1 kg produktu — 50 zł

b) przy serjach, przenoszących 1 kg produktu, nie większych jednak od 3 kg. — 80 zł

c) przy serjach powyżej 3 kg — 120 zł

Za materjały, zużyte do analiz i kontroli pochodnych arsenobenzenu, osobno od każdego kilograma po — 20 zł

(Części kilograma w tych przypadkach będą liczone za cały kilogram).

Analiza preparatu organoterapeutycznego, dokonywaniu przy wypuszczaniu nowych seryj preparatu w myśl § 9 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 czerwca 1932 r. o wyrobie i obrocie preparatów organoterapeutycznych (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 344) od — 50 zł

W razie konieczności dokonania badań biologicznych i farmakologicznych . . . . do — 150 zł

Analiza preparatu organoterapeutycznego, dokonywana w myśl § 13 wymienionego wyżej rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 czerwca 1932 r — o zł 50 mniej

Analiza witamin:

1) Oznaczenie (ilościowe) biologiczne witaminy A lub witaminy B2 (czynnik antypellagryczny) — 450 zł za każdy

2) Oznaczenie biologiczne (ilościowe) witaminy D (czynnik przeciwkrzywiczny), B1 (czynnik przeciwneurytyczny), lub C (czynnik przeciwgnilcowy) — 350 „ „ „

3) Badanie kolorymetryczne witaminy A lub C — 50 „ „ „ zł

4) Badanie spektograficzne witaminy A lub D — 50 „ „ „ zł

§ 2. W przypadkach, w których rozporządzenie niniejsze nie wymienia stałych cen za analizy, ceny te ustala Państwowy Zakład Higjeny w granicach, określonych w rozporządzeniu niniejszem, biorąc za podstawę wysokość kosztów własnych, związanych z przeprowadzeniem analiz, oraz zużyty na to czas.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1924 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za analizy, wykonywane w Państwowym Instytucie Farmaceutycznym (Monitor Polski z 1925 r. Nr. 50, poz. 200).

Minister Opieki Społecznej:

Jerzy Paciorkowski.

(Przedruk z Dz. Ust. Rzpl. Polsk. z d. 22 8. 1934 r., nr. 74.

Składajcie ofiary na powodzian

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 23108